

Mia

Anjel, ktorý mi spadol z neba do krabice pod balkón. Keď tam hore už nevedia, ako ti slušne tresnúť po hlave, aby si sa spamätala, pošlú ti mačku ☺

Spomínam si na ten deň, akoby to bolo včera. Výlet, slniečko, oddychový čas, koncert ...deň ako iné, krásny. Život sa miestami v tom čase síce vliekol tak pomedzi prsty, od jedného k druhému, nikam a všade, od bolesti k radosti. Bolo to také pomalé, v duši tápajúce obdobie. Hojilo sa mi niečo v srdci a prírodné úkazy Malej Fatry boli vždy tým najlepším liečivom. Lieky treba podávať v malých dávkach pravidelne. A vedľajšie účinky- človek aspoň spozná Slovensko ☺ Srdce bolo po čase rekonvalescencie pripravené ... na mačku v krabici?! Ten život ale má zmysel pre humor! Mala som tak trochu inú predstavu...

„Chceš mačku?“ „Zbláznil si sa? Mám tri. Nie som typ, čo zachraňuje celý internet, daj pokoj.“ „Pozri si fotku.“ Tak pozerám fotku ...dve vystrašené veľké oči v špinavom kožúšku. „Ja neviem, porozprávame sa, keď sa vrátim.“ Nevinná detská ruka zrazu chytila tú moju. „Kúpiš mi zmrzlinu?“ „Samozrejme, ak tvoja matka dovoľí.“ Vyberám telefón s úmyslom volať matke dieťaťa ... „Sannynka, niekedy musíš robiť veci spontánne, bez dovoľenia. Proste mi kúp tú zmrzlinu, mama to prežije. Urobím pre teba, čo budeš chcieť.“ Bože tieto deti, dokonalosť a múdrosť sama ☺ Asi dostala aj dva kopčeky ☺

Telefón má svoj deň, vystrája do rytmu hranej skladby, všetko odsúvam, počúvam, spievam si...v myslí mám však stále obraz malého špinavého kľbka, čo sa trasie pod balkónom. Čo spravíme? Existujú v živote náhody? Ten telefón nemá konca kraja... „Sanny prečo plačeš?“ Dieťa vypleštené oči na slzy šťastia stekajúce po mojej tvári pri správe ... „Ahojte bosorky moje, prežil som. Som späť.“

Deň ako iné dni, krásne nádherný! Život má svoje tempo a my mu len chabo rozumieme...v jednej správe prosí bezbranný tvor o holý život a trochu lásky ku granuliam a v zápätí sa v druhej správe teší blízky priateľ z návratu do života po mesiacoch v kóme. Je rozhodnuté. Až tak ubolené srdce, aby som nepochopila, som isto nemala. Dar života za dar života. Karma.

Kroky domov smerovali rovno pod balkón. Modré oči sa zapichli do tých mojich a z hrdla sa vydral prosebný tón z celej sily, z plných pľúc: „Môže byť moja?! A môže sa volať Mia?! Môžem si ju nechať?! Niekedy musíš robiť veci spontánne, bez dovoľenia...“ Dieťa plače ostošesť: „Sanny ak ju nezachránite, ona zomrie, pozri sa aká je dochrámaná.“ Je rozhodnuté.

V tejto chvíli, keď toto píšem, Mia ako vždy vie, čo sa deje. Prišla sa pohladkať, pritúliť. Ľahla si do kľbka a spokojne pradie. Silná, plná radosti zo života, krásna, vďačná a hlavne zdravá. Už dva roky sa odo mňa doslova neodlepila. Možno si teraz myslíte, že sme spravili dobrý skutok. Omyl. To mača spravilo dobrý skutok nám a predovšetkým mne. A so všetkým divadlom a gráciou, ako to len Mia vie, sa nám nasáčkovala do života, rýchlym zásahom priamo zhora a prevrátila ho komplet naruby. Chvalabohu ☺ Nauč sa počúvať svojich anjelov, nech to vyzerá akokoľvek komplikovane, vždy ti chcú dobre.

Príbeh – umyť, očistiť, nakrmiť, pomojkať, veterinár, liečba, diagnóza definitívne poškodená labka, nikdy sa to neopraví správne, zopár injekcií, nakoniec iná operácia, ružová deka a ružový víly domček, miliarda hračiek a boj s ostatnými staršími domácimi mačkami, ktorý sme vyhrali, je úplne jasný. To len tak na objasnenie vecí. Teraz to podstatné.

Mia ma každý deň rozveseľovala. Udivovala svojou hravosťou a zvedavosťou. Každý deň niečo vyviedla. Vyliezla na všetky skrine, chladničku, okná, pokorila svoj Mount Everest- zábradlie na terase. Vyskúšala všetko, vliezla úplne všade, do každej škáry. Stratila a znovu sa našla niekde v dome. Postavila sa na odpor svojej najväčšej nepriateľke, šedej zúrivej Rafeale, a zdolala ju. Všetky naše mačky sú super a výnimočné. Malá Mia je však hviezda, a to nielen internetového sveta. Neohrozene ma bránila, ulovila a následne zožrala všetok hmyz, ktorého sa zúfalo bojím. Preinštalovala mi počítač, vybrala témy kurzov, položila packy na tie karty, ktoré bolo treba ťahať z balíčka, naučila sa veštiť z tarotu aj z rún. ☺ Zjedla francúzske zemiaky a ukoristila si párok, ochutnala však aj taliansku paradajkovú. Budila ma zo zlých snov. Liečila všetky choroby, udreté kolená, ale aj čakry. Oblízala mi všetky slzy z tváre. A keď som sa ráno ponáhľala, vliezla proste do otvorenej skrine a mňaukala pri šatách, ktoré si bolo potrebné obliecť. A to najdôležitejšie ...

Každý večer ma vítala z práce a každé ráno nahodila výraz najväčšieho smútku a utrpenia a vždy, ale úplne každý deň stále robí jednu vec...hlboko sa mi zapozerala na chvíľu do očí . Ak existuje bezpodmienečná láska v priamom prenose, je to ono ... ten pohľad. Nikdy nezabudla. Malý mačací mozog a malinké veľké srdce naplnilo to moje, zašila mi ho, podala mi zopár injekcií a vylízala rany svojim vrnením.

Mia ma naučila opäť sa tešiť zo života. Že všetko raz prebolí a život dáva ďalšie šance na lásku. Že hrať sa dá aj so štuplom do uší alebo kapsulou do kávy, lebo maličkosti robia deň. Že objať sa a dať si pusku keď odchádzaš a zase opäť prichádzaš domov je veľmi dôležité a dve veľké mačacie oči k tomu spoza zábradlia, tak to už je ozaj raj. Že doma je síce niekedy niekde úplne inde, ako sa narodíš, a občas ťa vyhodia do krabice aj so zlomenou labkou a srdcom, ale aj tak existuje šanca na krásny život. Že zvedavosť robí život zábavným. Že svoj handicap môžeš premeniť na svoju najväčšiu prednosť. Že keď nevieš, že sa to nedá, tak sa to dá. Že treba tak veľa skúšať, až sa ti raz podarí zdolať svoj Mount Everest. Že pokoriť potrebuješ nie svojho nepriateľa, ale svoj vlastný strach z neho. Že ochutnať koriander stačí iba raz ☺ Že keď spadneš, nájde sa niekto, kto ti ošetrí a pofúka ranu, aj keď to možno nebude ten, od koho to čakáš. Že zachytávať spomienky technikou je super, máš sa k čomu vrátiť keď prší, rozplývať sa a smiať sa. A že niektoré fotky treba vymazať a už sa k nim nevrátiť. A že spať v teplej posteli na tvojej hlave, ťahať ťa za vlasy, rozhádzať ti vankúše, ukradnúť ti o pol noci kryštál z nočného stolíka a trieskať s ním o podlahu, poškriabať ti nos a vyťahovať slúchadlá z uší, je veľmi malá daň za tú najväčšiu nevinnú lásku a vďačnosť na svete. Môj najväčší učiteľ si dal práve muchu ako dezert a schúlil sa mi pri nohách. Nikdy nezabudnem odkiaľ si prišla a prečo.

Moja Mia. JA ďakujem tebe, že si ma zachránila...Idem si dať zmrzlinu. Dva kopčeky. Spontánne a bez dovolenia, mama to predsa prežije...ale život! Život by to bez zmrzliny proste neprežil...

S láskou

Sanny